

„Ivana Krumplová, kantorka světová!“

Děti skandovaly své učitelce ■ Ámoska z Vysočiny řekla: Nechodím do práce, ale do školy

Pelhřimov/Praha • Na Vysočině žije a působí nejoblíbenější učitelka ze všech českých pedagogů. Jmenuje se Ivana Krumplová, učí v šesté třídě na pelhřimovské základní škole a je teprve třetí ženou, které se podařilo zvítězit v anketě Zlatý Ámos.

„Jsou to pocity, na které se nedá zapomenout a ještě jednou vám děkuji, že jste mi to umožnili,“ řekla Ivana Krumplová své třídě poté, co se vrátila ze slavnostního vyhlášení ankety. „Porota říkala, že jste dokonale využili prostor, který jsme měli, dobře jste se připravili a na své role se soustředili. Porota vás zkrátka moc chválila a já jsem vyhrála kvůli vám a díky té naší scénce, ve které jsem vám vlastně jen sekundovala.“

Děti ze 6.B během první hodiny, na kterou Ivana Krumplová přišla se zlatým ukazovátkem a koronou, málem zbořily školu. „Ivana Krumplová, kantorka světová,“ skandovaly a potleskem přerušovaly vyprávění pedagožky o slavnostním večeru, plese a návštěvě Pražského hradu. Jásot provázel i gratulaci hejtmána Vysočiny Miloše Vystrčilá (ODS) a krajské radní pro školství Marty Matějkové (ODS), kteří Ivaně Krumplové přijeli blahopřát.

Světová kantorka měsíčníku Kraj Vysočina řekla, že děti ze 6.B, které s ní soutěží absolvovala, vlastně už neučí:

„Učila jsem je ve čtvrté a páté třídě. V září přišli s nápadem, že mne do soutěže přihlásí. Dlouho mne museli přemlouvat, moc se mi do toho nechtělo, ale nakonec

Ivana Krumplová mezi svými žáky. Foto: Luboš Pavlíček

jsem moc ráda, že jsme to všechno absolvovali, zažili jsem pocit vítězství. Je mi krásně.“

Připravovali jste se?

„Připravovat jsme se museli, jak na regionální kolo, tak na semi-

li, aby bylo všechno bezchybné a zapůsobili jsme na porotu.“

Která věc vám utkvěla nejvíce v paměti?

„Určitě časový stres. Na všechno jsme měli dvě věty a účelem bylo,

Hejtmán Miloš Vystrčil i radní Martina Matějková jsou bývalí učitelé. Ptali jsme se jich tedy, jestli by měli odvahu zúčastnit se Zlatého Ámosa:

„Rozhodně ano. Je to velký zážitek a šla bych do toho. Doporučuji všem dětem, které mají odvahu, aby své učitele do soutěže přihlásily,“ prohlásila Martina Matějková. Také hejtmán byl kategorický: „Jasně. Když po svém učitelé děti něco takového chtějí, má to udělat.“

finále. Asi největší zátěž ale bylo to finále. Moc jsme se snaži-

abychom se rychle zorientovali, třeba během třinácti vteřin.“

Šla byste do toho znovu?

„Pro ten pocit ano. Je nádherný.“

Jak jste se dostala k učení? Chtěla jste být vždycky učitelkou?

„Někdy v šesté třídě jsem opravdu chtěla být učitelkou českého jazyka a dějepisu. Na gymnáziu mne to přešlo a chtěla jsem studovat práva, kam jsem se i dvakrát hlásila, ale nebyla jsem přijata. Zkusila jsem tedy filosofickou fakultu, obor český jazyk dějepis a ten obor jsem také vystudovala. Od roku 1991 učím na naší škole, nejprve na druhém stupni a teď učím na stupni prvním.“

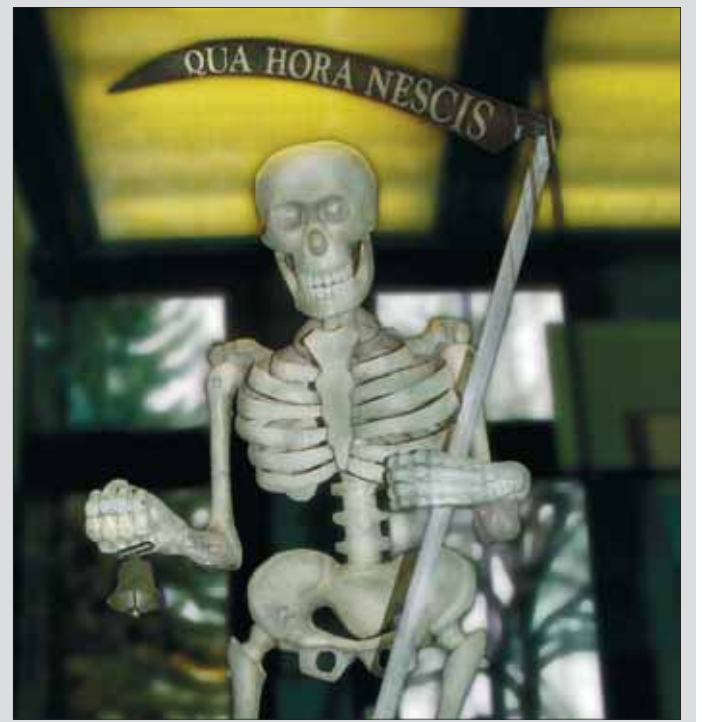
Asi je zbytečné ptát se na to, zda vás učení baví...

„Jsem tady maximálně šťastná, protože práce s dětmi a zejména s těmi menšími je skvělá. Dokáží se maximálně nadchnout a jsou úžasné.“

Takže byste svoji práci neměnili?

„Řeknu vám pravdu. Když jsem byla na tom druhém stupni, často jsem o tom uvažovala. K té osmé třídě přijde zlom a děti jsou v permanentní opozici a kdybyste pro ně vymyslel cokoli, nedokáží se nadchnout a všechno kritizují. Měla jsem často chvíli, kdy jsem si myslela, že je to marnost a nechci tu práci dělat. Teď jsem ale vážně šťastná. Nechodím do práce, ale do školy a zůstala jsem jednou z mě třídy. Alespoň si tak připadám. A je to asi znát na mé práci a na vztahu, který s dětmi máme.“

EXPONÁT MĚSÍCE

Hnat z havlíckobrodské radnice

Dřevěná kostra z dílny místního řezbáře Josefa Štáfla je zatím předposlední z těch, které se ve výklenku staré radnice v Havlíčkově Brodě vystřídaly. Je to symbol města a o jeho původu se vypráví barvitá pověst. Havlíčkův, dřívě Německý Brod byl za husitských válek vypleněn a k rozkvětu jej přivedlo až nové osídlení. V čile se rozvíjejícím městě kvetl obchod a měšťané bohatli tolik, že to vzbudilo nejen závid, ale také obavy před konkurencí v sousední Jihlavě. Jihlava se proto smluvila s dalšími městy a 25. března 1472 společná vojska přitáhla k brodským hradbám. Místní měšťan Hnat byl s jihlavskými vojáky domluvený, že je nepozorovaně za hradby pustí. Zatímco se ale plížil k bráně, spatřily jej ženy, které šly k řece prát. Zalarmovaly obranu a město útok odrazilo. Hnata pak ženy ukamenovaly a jeho vybělená kostra pro výstrahu zrádcům svérázně zdobí radnici dodnes. Kostlivec má v rukou zvonec a kosu, latinský nápis znamená Nevíš, kterou hodinu.

Důchodci objeli svět na rotopedech

(pokračování ze strany 1)

Každý rok si navíc obyvatelé domova stanoví konkrétní město a dojíždí do něj na pelhřimovském náměstí při festivalu Pelhřimov, město rekordů. „Projekt se zúčastnilo více než 30 obyvatel a stále přibývá. Nejstaršímu je přes 92 roků, jezdí denně a v těchto dnech dorazí do Amsterodamu,“ usmívá se ředitel domova Václav Jaroš.

Obyvatelé domova důchodců v Onšově se rozhodně nenudí. Mohou navštěvovat také univerzitu volného času a v jejím rámci bude například 24. května koncert Jaroslava

Svěceného. Koncert je benefiční, přístupný veřejnosti a začíná v 13 hodin.

V dubnu měli v onšovském domově návštěvu z Holandska. Zahraniční hosté přijeli s výměnou zkušeností s hospicovou péčí. Debatovali nejen s personálem a klienty domova, ale také s radím Vondráčkem. „Bylo to velmi cenné. S paliativní péčí a hospicovou medicínou v kraji začínáme. Například teď jsme podpořili pilotní projekt rodinného pokoje v LDN na Buchtově kopci. Čekáme na výsledky a podle nich bychom chtěli takovou službou pokrýt

celý kraj,“ řekl Jiří Vondráček.

Velká voda z Vysočiny rychle odtekla

(pokračování ze strany 1)

Nejprve zahrozily řeky Sázava a Jihlava, lidé se začali na velkou vodu intenzivně připravovat. Města Třebíč, Moravské Budějovice, Havlíčkův Brod, Světlá nad Sázavou a obec Vílanec organizovaly rozmístění pytlů s pískem jako prevenci před rozlitím vody z koryt řek. Během několika málo hodin už byly na desítkách míst vyhlášeny třetí, te-

dy nejvyšší stupně povodňového ohrožení a krajská povodňová komise zaznamenala zatopené sklepy i přízemí domů u řek. „Ve Světle nad Sázavou a okolí museli být evakuováni obyvatelé domů v bezprostřední blízkosti nábreží a ihned následovala další města. Například Třebíč - Poušev nebo místní část Přibyslavice,“ popisuje Ivo Rohovský rychlý nástup vody.

Jak ale velká voda rychle přišla, tak zase odešla. Hned druhý den už krajská povodňová komise označila situaci za stabilizovanou i proto, že téměř přestalo pršet. Problém byl ale s pokračujícím táním sněhu. Kraj proto zkoumal množství sněhu i pomocí vrtulníku a mohl tak včas varovat obce i města, aby ještě nepolevily v přijímaných opatřeních. „Nejvážnější situace byla na řece

Sázavě na Havlíčkověbrodsku a na řece Jihlavě na Třebíčsku. Největší problémy jsme zaznamenali ve Světle nad Sázavou, Ledčí nad Sázavou a Trpišovicích, kde muselo být evakuováno šest lidí. Ve Vestecce Lhotce byla pod vodou přístupová silnice do obce s 35 obyvateli, nákladní auta však projela. V Malči a Želivu proběhla evakuace dvou osob. V Třebíči se naštěstí voda nedostala přes

ochranné zdi do židovského města,“ vzpomíná Rohovský.

Tání sněhu pak skutečně ještě jednou zahrozilo. O víkendu na přelomu března a dubna hladiny řek opět začaly stoupat. Množství vody musely odolávat i rybáři, u Přibyslavi se i jedna hráz protrhla. Voda z přeplněného rybníka zaplavila železniční trať z Kostece do Slavonic. V Číchově voda strhla most a u Ocmanic

museli silnici lidé překopat, aby blízký most uchránili. „Chci zvýhnout práci všech, kdo se na záchraně lidských životů a majetku podíleli. Naprosto dokonale fungoval záchranný systém, spolupráce s místními povodňovými komisemi byla dokonalá a setkával jsem se s obrovským nasazením dobrovolníků a neziskovou pomocí firem,“ uzavřel Ivo Rohovský.

POVĚST Z NAŠEHO KRAJE

O Vnislavovi a Běle

V Telči žil kdysi švarný mládenec jménem Vnislav, který pocházel z kraje hodně vzdáleného od Telče. Dcera z měšťanské rodiny Běla se mu velmi zalíbila a ani on jí nebyl lhostejný.

Mladý pár se už domlouval na svatbě, když vtom dostal mladík zprávu, že jeho otec smrtelně onemocněl. Byl to hodný syn a tak se ihned vydal na cestu do rodného kraje vyprosít od otce požehnání k svatbě. Oba milenci byli nešťastní, že se musejí odloučit a slibovali si věčnou lásku a věrnost. Když pak Vnislav sedl na koně, oba nesli v srdci tak hrozný žal, jakoby se neměli už nikdy spatřit.

Mijely dny a týdny, ale mladý muž se nevracel. Běla nesla jeho obraz věrně v sobě, a i když jí nadbíhalo mnoho nápadníků zblízka i zdaleka, ona každého odbyla.

Tak to trvalo velmi dlouho, až se mezi milovníky objevil Lomelín, bohatý pan z Telče. Ten si umínil, že jí získá stůj co stůj. Často k ní chodil lichotit jí a vtíral se jí do přízně, ale marně. Běla zůstávala věrná Vnislavovi a Lomelína vždy jen pohostila jako návštěvu. Lomelín jí proto namluvil, že jí Vnislav byl jistě nevěrný a že se dozajista už nevrátí. Běla mu sice nevěřila, ale zlý červ se usadil v jejím srdci a začal tam hlodat. Lomelín na to jen čekal a znovu donekonečna opakoval své nabídky k sňatku. V nitru mladé ženy se odehrával lýtý boj –

svědomí volalo po věrnosti Vnislavovi, ale na druhé straně jí lákalo bohatství a panský stav Lomelínův.

Běla konečně svolila a bylo stanoveno datum svatby. Po obřadu v kostelíčku svatého Vojtěcha se novomanželé pustili do hodokvasu na Lomelínově hradě. V této době klusal Vnislav na koni cestou k Telči. I s řádným otcovským podílem v kapse maloval si růžovou budoucnost po Bělině boku.

V jejím domě od sluzky se dozvěděl, že jeho milá právě dnes oslavila svatbu s jiným mužem, Hněvem mu zrudly tváře a začal myslet jen na hroznou pomstu za zradu a nevěru. Tryskem se hnal až na nádvoří hradu, seskočil z koně, vyběhl po schodech a rovnou do hodovní síně. Vytasil meč a před zděšenými Bělinými zraky stal Lomelínovi hlavu.

Pak ho spoutaného odvedli do vězení, aby pykal za svůj hrozný čin a to stejnou smrtí. Posledním přáním Vnislavovým bylo spatřit Bělu.

Ta se vrhla sama do vězení a plakala a o odpuštění za zradu ho na kolenu prosila. Nakonec se Vnislav usmířil. Druhý den ráno vedli hocha na popraviště – Běla, když ho spatřila z okna, vrhla se dolů a zlámala si vaz. Vnislavovi zase zavázali oči a oddělili hlavu od těla. Jejich společný hrob dlouho lidem připomínal, jak hrozný trest stihne ty, kdo neplní své sliby a přísahy.

Pověsti z Vysočiny jsou převzaty z pořadu *Bylo nebylo, který vysílá každý den v 16:00 hodin Český rozhlas Region na frekvenci 87,9 FM.*

Zlatá jeřabina slavila úspěch

Vysočina • Až do půlnoci posledního dubna mohli lidé odezdvát své hlasy v anketě Zlatá jeřabina. Anketa je krajskou cenou za kulturní počin roku. Kulturní projekty soutěží ve dvou kategoriích, a to kulturní aktivity a péče o kulturní dědictví. Mezi sebou se tak už podruhé utkaly festivaly, koncerty a divadla a také opravy památek a no-

vá využití starých budov. Ceny získají první tři kulturní počiny v každé kategorii a slavnostní vyhlášení proběhne v nejbližších týdnech. Letošní vyhlášení ankety provází nebyvalý zájem hlasujících, oproti loňskému roku se zvýšil více než desetinásobně. Veškeré informace o Zlaté jeřabině, včetně hlasování, jsou na www.kr-vysocina.cz.

Opravená hráz odolala povodni

(pokračování ze strany 1)

Stanislav Bělek si také pochvaloval spolupráci se všemi, kterých se povodně týkají. „Všichni jsme se za poslední roky naučili vodu nepodceňovat. Je vidět, jak jsou po-

vodňové komise cílevědomé, každý ví, co má dělat a i samotní obyvatelé už vědí, že písek a plynám není samoúčelné cvičení. Mám radost, jak rychle a bezproblémová byla letos domluva,“ říká hrázny.